

Згода всіх народів – закон природи.

Марк Туллій Цицерон

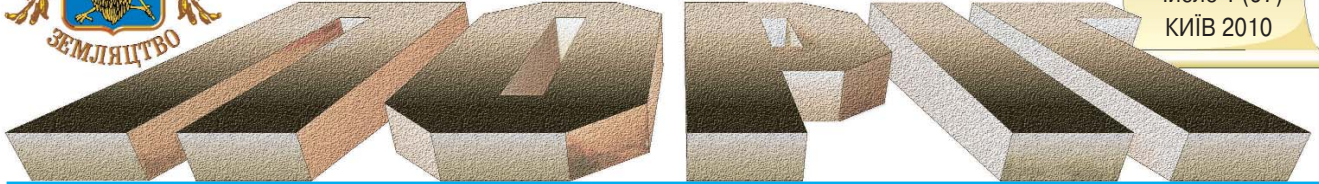

РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС
РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

СІЧЕНЬ
Число 1 (97)
КИЇВ 2010

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

ОСІЯННА БОГОМ

Того осіннього дня навіть небо над Ніжином здавалося вищим і привітнішим. Мабуть, сам Господь зігрівав своєю особливою увагою десятки прихожан, які сходилися на торжество відкриття теплої Святомиколаївської церкви, котра увінчує високий пагорб побіля Покровського собору. Ще не так давно у ній розміщувався спортивний

Відроджується УКРАЇНА

Із сивих прапків долинає до нас і зігріває серця той день, коли на світ з'явився Син Божий. Ось уже понад тисячоліття наші земляки такої ж холодної січневої пори, окропивши себе святою водою, вітають одне одного щиро і приязно:

– Христос рождається, славимо його!

У цей день оживає сама природа, а до народу повертається віра в щасливе майбутнє. І нехай воно у наші нелегкі часи оповите туманами нелегких пошуків державного шляху, але українці ніколи не падали духом. Думається, що, окропивши себе священною водою, ми із чистою душею зробимо правильний вибір бодай на кілька наступних років, обравши гідного Президента, бо тільки у наших та Божих руках доля рідної України.

Тож, помолившись Господу, радіймо життю, радіймо кожному дню, осяяному сонцем. Як рождається Ісус Христос, хай так відроджується і наша неповторна Україна.

зал, і осквернителі церковних святинь так щиро попрацювали над давніми стінами та інтер'єром, що гірко було дивитися на давню споруду. Та ось весь комплекс нарешті віддано служителям Української Православної церкви Київського патріархату, і ієрей Михайло Якубів, людина високого інтелекту і такої ж енергії, взявся за відбудову. Як йому та його сподвижникам давалося це, судити не нам, але те, що за кілька років Покровська церква перетворилася на справжній світлий храм душі— однозначно.

У СІЧНІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ:

ХІЛЬЧЕВСЬКИЙ Володимир Васильович – 85-ліття. Народився 17 січня 1925 року в селі Бахмач Бахмацького району. Учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни. Завідував кафедрами опору матеріалів і технології конструктивних матеріалів Національного технічного університету України "КПІ". З 1988 р. на пенсії.

Професор, заслужений працівник народної освіти України, академік АН, доктор технічних наук.

ХОМЕНКО Михайло Андрійович – 80-ліття. Народився 2 січня 1930 року в селі Кунашівка Ніжинського району. Пенсіонер. Працював лікарем-хірургом, заступником головного лікаря з медичної частини Київської обласної клінічної лікарні.

Відмінник охорони здоров'я України. Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

КАЧУРА Олександр Степанович – 75-річчя. Народився 1 січня 1935 року в селі Семенівка Семенівського району. З 1984 р. – головний інженер, генеральний директор Київського ВО ім. Артема, президент-голова правління Державної акціонерної холдингової компанії "Артем".

Кандидат технічних наук, професор, академік Інженерної академії наук України, Герой України, член колегії Міністерства промислової політики України, член правління Асоціації "Київ" з питань промисловості і зв'язку.

Лауреат Державної премії з питань науки і техніки України.

КОВАЛЕНКО Віталій Дмитрович – 75-річчя. Народився 2 січня 1935 року в селі Плиски Бахмацького району. Обіймав посаду начальника Української державної помологічно-амперологічної інспекції в галузі плодівництва та виноградарства Міністерства сільського господарства України. Нині голова громадської інспекції Київської міської організації українського товариства охорони пам'яток історії і культури, член Великої Ради. Журналіст.

ВАСЮК Сергій Миколайович – 75-річчя. Народився 4 січня 1935 року в селі Ставицьке Козелецького району. Нині працює інженером I категорії Торгово-промислової палати України.

Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

СТРЕЛЕЦЬ (СТІНА) Ніна Федорівна – 75-ліття. Народилася 5 січня 1935 року в Луганській області. Проживала в селі Плиски Бахмацького району. Пенсіонерка. Працювала головним лікарем міської фізіотерапевтичної поліклініки, головним фізіотерапевтом м. Києва, заступником голови правління асоціації фізіотерапевтів й урологів м. Києва.

Відмінник охорони здоров'я України.

ТКАЛІЧ Олександр Антонович – 75-річчя. Народився 20 січня 1935 року в селі Рівчак-Степанівка Носівського району. Працював начальником військової торгівлі Київського гарнізону. Нині на пенсії.

Ліквідатор I категорії аварії на ЧАЕС.

РЕПА Всеволод Петрович – 75-річчя. Народився 27 січня 1935 року в селі Новий Білоус Чернігівського району. Нині на пенсії. За фахом інженер.

БУКАТИЙ Микола Михайлович – 70-річчя. Народився 2 січня 1940 року в селі Гусавка Менського району. Працював на посадах економіста, техніка, інженера, фотокореспондента. Нині на заслуженому відпочинку.

РУБАН Петро Васильович – 70-річчя. Народився 10 січня 1940 року в місті Конотоп, проживав у Бахмацькому районі. Президент Metal and Stone inc. США.

ТАЦОХА Микола Петрович – 70-річчя. Народився 16 січня 1940 року в місті Семенівка. Пенсіонер. Працював столярем та інженером-будівельником Головкиврембуду, Київрембуду.

ТРЕЙТАК Валентина Степанівна – 70-річчя. Народилася 17 січня 1940 року в селі Стодоли Куликівського району. Працює завідувачкою неврологічним відділенням лікарні № 4 Солом'янського району.

Лікар-невропатолог вищої категорії.

КОБКО Григорій Лукич – 70-річчя. Народився 19 січня 1940 року в селі Макіївка Носівського району. Нині – на пенсії. Працював державним експертом Інституту проблем міжнародних відносин.

Кандидат філософських наук, доцент.

СЕРЕДА Віра Кирилівна – 70-річчя. Народилася 21 січня 1940 року в місті Бобровиця. Працює бібліотекарем Київської середньої школи №319 ім. В.Лобановського.

МАРЧЕНКО Олександр Федорович – 70-річчя. Народився 23 січня 1940 року в селі Стара Басань Бобровицького району. Фельдшер виїзної бригади ЦРЛ станції швидкої допомоги, м. Бровари.

РОГ Віра Іванівна – 70-річчя. Народилася 23 січня 1940 року в селі Кобижча Бобровицького району. Пенсіонерка. Працювала учителем Київської середньої спеціалізованої школи № 305.

ГУЛЬ Ніна Феодосіївна – 65-річчя. Народилася 1 січня 1945 року в селі Колісники Ніжинського району. Пенсіонерка. Працювала викладачем дисципліни "Внутрішні хвороби" Київського медичного училища №1.

ВАСИЛЕНКО Світлана Павлівна – 65-річчя. Народилася 2 січня 1945 року в селі Олександрівка Корюківського району. Дільничний лікар-терапевт Новопетрівської дільничної лікарні Вишгородського району.

ВОВК Тетяна Андріївна – 65-річчя. Народилася 10 січня 1945 року в Києві. Її батьки родом з Бобровицького району. Працює доцентом Інституту журналістики Київського Національного університету імені Тараса Шевченка. Кандидат історичних наук.

МАНЖОЛА Олександр Іванович – 65-річчя. Народився 24 січня 1945 року в селі Перше Травня Прилуцького району. Полковник у відставці. Був заступником начальника служби охорони ДЗСБУ.

Ветеран військової служби, ветеран органів служби безпеки.

САМОФАЛОВ Леонід Прохорович – 60-річчя. Народився 1 січня 1950 року в селі Антоновичі Чернігівського району. Нині обіймає посаду доцента кафедри організації оперативного-розшукової діяльності Академії Державної податкової служби України. Кандидат юридичних наук.

СОСІДКО Валентина Володимирівна – 60-річчя. Народилася 1 січня 1950 року в селі Соколівка Бобровицького району. Працює вченим секретарем відділення психології президії Академії педагогічних наук України.

Кандидат психологічних наук, старший науковий співробітник.

ХОРЕВА Алла Василівна – 60-річчя. Народилася 1 січня 1950 року в Ніжині. Нині – на пенсії. Працювала заступником начальника фінансового управління Державної податкової Адміністрації України. Ветеран праці.

БЕЗРОДНИЙ Борис Гаврилович – 60-річчя. Народився 2 січня 1950 року в місті Новгород-Сіверський. Працює професором кафедри госпітальної хірургії Національного медичного університету ім. О.О.Богомольця. Доктор медичних наук.

ГОРДІЄНКО Микола Юхимович – 60-річчя. Народився 2 січня 1950 року в селі Свидовець Бобровицького району. Працює водієм Кабінету Міністрів України. Ветеран праці.

КОЧУБКО Василь Юхимович – 60-річчя. Народився 2 січня 1950 року в селі Авдіївка Сосницького району. Впродовж восьми років обіймав посаду головного інженера, директора із зовнішньоекономічних питань ЗАТ "Інтератом". Нині – генеральний директор державного підприємства "Ізумруд" Державної акціонерної компанії "Українські поліметали". Ліквідатор аварії на ЧАЕС.

КОВТУН Валерій Миколайович – 60-річчя. Народився 3 січня 1950 року в селі Антонівка Варвинського району. Пенсіонер. Підполковник запасу СБУ.

НЕСТЕРЕНКО Ніна Петрівна – 60-річчя. Народилася 3 січня 1950 року в селі Нова Басань Бобровицького району. Працює головним бухгалтером Всеукраїнської профспілки працівників і підприємців торгівлі, громадського харчування та послуг.

ГНИП Микола Іванович – 60-річчя. Народився 6 січня 1950 року в селі Конятин Сосницького району. Був заступником начальника Головного організаційно-мобілізаційного управління Генерального штабу Збройних сил України. Нині уповноважений недержавного пенсійного фонду, член наглядової ради фонду "Столичний резерв" Академії пенсійного реформування. Генерал-майор.

КОНДРАТЮК Володимир Володимирович – 60-річчя. Народився 11 січня 1950 року в Чернігові. Член президії Всеукраїнського товариства охорони природи. Регіональний представник міжнародної асоціації "Пролог".

ЦАРУК Марія Степанівна – 60-річчя. Народилася 14 січня 1950 року в селі Веприк Бобровицького району. Працює директором ЗАТ "Ювілейний".

ВОРОНЕНКО Юрій Васильович – 60-річчя. Народився 20 січня 1950 року в селі Жовтневе Королівського району. Ректор Національної медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л.Шупика.

Доктор медичних наук, професор. Член-кореспондент АМН України. Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, академік АН вищої школи України, Української академії наук національного прогресу та Нью-Йоркської АН (США).

ДАВИДЕНКО Тетяна Семенівна – 55-річчя. Народилася 5 січня 1955 року в селі Корон'є Козелецького району. Головний бухгалтер газети "Літературна Україна".

КУРАНДА Антоніна Миколаївна – 55-річчя. Народилася 13 січня 1955 року в Ніжині. Начальник відділу студентського складу Національного авіаційного університету.

БОЙКО Тамара Василівна – 55-річчя. Народилася 21 січня 1955 року в селищі Батурич Бахмацького району. Помічник члена Центральної виборчої комісії. Нагороджена почесними грамотами Кабінету Міністрів та Верховної Ради України.

Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім нев'яучого здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного добротворства в ім'я рідної землі.

На

Відомо, що нинішній час дуже рясний на всілякі громадські організації та фонди. І це зрозуміло, бо живемо ж ми у демократичному суспільстві. Та, що б ми не говорили, пальму першості у цій справі має земляцький рух. Як ми уже повідомляли, нещодавно створена і законодавчо підтверджена Асоціація земляцтв України, яку очолив голова товариства "Чернігівське земляцтво" Віктор Ткаченко. З цієї нагоди ми попросили Віктора Вікторовича відповісти на кілька запитань.

благотворителів УКРАЇНИ

– Шановний Вікторе Вікторовичу, створення Асоціації – це черговий етап розвитку патріотичного руху в Україні. Хотілось би почути від Вас бодай деяку інформацію про цю подію.

– Перші земляцькі організації областей України у Києві почали створюватись на рубежі 1995–1996 рр. На кінець 90-х років земляцький рух був представлений у Києві всіма 25 областями України, включно з АРК. У 2000 р. була створена Рада земляцтв, яка до останнього часу виконувала функції локомотива загальноземляцького руху.

За роки діяльності Ради час від часу виникали питання, що не знаходили відповіді в рамках неформального об'єднання. Негативно відбивалась на її діяльності і різна ступінь організованості земляцтв, спроби деяких з них "гнути свою лінію" під час виконання функцій координатора. В результаті в 2009 році практично зникла співпраця Ради з КМДА у рамках підписаної раніше угоди, звелись до мінімуму контакти з вищими державними органами, не сплачувались членські внески.

Таке становище і стало основною причиною, яка підштовхнула ряд земляцтв до рішення про створення юридичної особи у формі Асоціації земляцтв. Ідею першими підтримали керівники Житомирського, Донецького, Херсонського, Чернігівського, Волинського, Полтавського, Івано-Франківського, Одеського, Рівненського, Сумського, Харківського, Слобожанщини, Черкаського, Чернівецького земляцтв. Трохи пізніше про бажання приєднатись до Асоціації заявили

керівники інших земляцтв. Таким чином, Асоціація земляцтв України, зареєстрована Міністерством юстиції 19 листопада 2009 року, налічує сьогодні 22 земляцькі організації. Робочим органом Асоціації є координаційний комітет, у який обрано 9 керівників земляцтв. Дотримуючись максимальної демократичності при ухваленні рішень, ми домовились, що кожен член Асоціації, при бажанні, може брати участь у засіданні координаційного комітету з правом вирішального голосу. Збережений інститут координаторства, причому керівник земляцтва-координатора на час своєї роботи (а це – 3–6 місяців) є заступником голови Асоціації, після чого ці функції переходять до його наступника.

– А які засадничі принципи роботи Асоціації?

– Як і раніше, робота всіх земляцтв областей та Криму буде спрямована не на політичні розбори, а на традиційні проблеми, які особливо болючі для регіонів України. Гадаю, що кожен із керівників громадських об'єднань здатний і готовий підставити плече заради спільної справи – допомоги малій батьківщині, підтримки духовності, вирішенню економічних та соціальних проблем. Згадаймо мудре давнє українське прислів'я: "Гуртом добре і батька бити". Ми не збираємося сліпо наслідувати приписи фольклору, а от допомогти тим же батькам та дітям із різних регіонів держави – наш духовний обов'язок. Цим і буде займатися наша Асоціація.

Розмову вів
Леонід ГОРЛАЧ

Як веселка

Цей крилатий рядок із вірша нашого ушавленого земляка Павла Тичини сам проситься передати захопленств і творчого звіту майстрів мистецтв і художніх колективів Чернігівщини "Тобі, славетна Україно, Чернігівщини щедрість і талант", який відбувся в столичному Національному палаці мистецтв "Україна". Принагідно відзначимо, що подібне дійство відбувалося на цій сцені аж у 2003 році.

Многоцвітна

Багато води сплигло в Десні, змінилися контури політичного та економічного життя області, але сіверянський дух так глибоко вкоренився в історію, що не боїться ні офіційних заборон, ні самовільного безпам'ятства, на яке такими рясними видалися останні роки. Це так рельєфно видно було того вечора, як і те, що вихідці з Чернігівщини ніколи не забувають за столичним гармидером про свою малу батьківщину – до палацу нелегко було підступитися задовго до початку дійства. Рясно було представлене і наше земляцтво – Віктор Ткаченко й Микола Компанець, Валерій та Микола Вощевські, Олександр Нараєвський і Валентина Пархоменко, Олексій Павленко та Григорій Шкребель, Петро Медвідь і Петро Назимко та ... зрештою, всіх не назвеш, а тим більше тих, кому б кортіло розділити із земляками радість, але не дісталось запрошень.

Відомо, скільки зусиль треба потратити на те, щоб створити цільний духовний образ багатомільйонного регіону. Тут режисура особлива, як особливий і вибір тематики. Бачимо самі щодня, до чого звелось сучасне так зване мистецтво – оте штампування "зірок", безголосість вокалістів, котрі активно допомагають собі всіма частинами тіла, бездумні тексти, котрі нагадують тваринні звуконаслідування й такі ж гармонійно плоскі музичні одноподібності, оті оглушливі істерії музичних супроводів укупі зі світловими ефектами, від яких можна осліпнути. Все це

лежить на поверхні халтури й безмежно далеке від справжнього мистецтва. Що ж, воно сповна відбиває наш бездумний час, володарями якого стали не митці від Бога, а заробітчани, слуги Мамони. Так що можна зрозуміти тривоги й нелегкі пошуки особливого обличчя

області свідчить і те, що Чернігівщина повністю відмовилася від послуг найманців із столиці, а доручила цю справу Сергію Мойсеєнку, заслуженому артисту України Володимирі Банюку, Олександрі Левочку, Вірі Тимченко та Ірині Дерейчук. Як не запрошували до підготовки концерту і художників-постановників, майстрів відео-ефектів тощо. Що не кажіть, а це вже показник високої якості розвитку мистецтва на Сіверщині.

Можна уявити, скільки зусиль довелось витратити на відбір колективів – а вони ж склали півтори тисячі чоловік артистів, а за ними ж

концерту людей, відповідальних за його збереження та розвиток в області. Як на мене, найбільше дісталось начальникові управління культури та туризму облдержадміністрації Сергію Мойсеєнку. З його слів стало відомо, наскільки відповідально поставилися до цієї акції всі, кому дорога культура, – від голови облдержадміністрації Володимира Хоменка та голови облради Наталії Романової до керівників самодіяльних колективів, більшість із яких гріх і називати самодіяльними, настільки високим є рівень виконавської майстерності. Відразу зазначимо, що чернігівцям вдалось уникнути горезвісного маскульту й показати справді класичний рівень – від оперних арій, симфонічної музики до глибинних фольклорних дійств, на щастя, ще збережених у віддалених селах, куди не наважуються наїздити різні гастролери з попсоєю та стриптизом. Про високий рівень організації масових видовищ в

стоять і костюмери із звукорежисерами, а треба ж було відібрати й достойних майстрів народних ремесел, які своїми унікальними виробами буквально освітили величезне фойє палацу. Як мовиться, підготовка була всенародною. І це за браком коштів на розвиток культури, через що деякі області змушені були взагалі відмовитися від традиційного показу в Києві. Що ж, якщо народ позбавити можливості відкрити свою душу в пісні, слові чи танці – то вже кінець самому народові. Хай згадає старше покоління важкі повоєнні роки, коли селяни, напівголодні й зранені втратами найближчих людей, все-таки з поля поверталися з піснею, навіть знаючи, що працюють за холостий трудодень. Отже, підтримати людей у важкий нинішній час духовно – значить дати їм віру в щасливе майбутнє...

І ось голос за кулісами повідомляє: – До слова запрошений Президент України Віктор Ющенко.

Оплески покривають голос ведучого. А мені згадався епізод, коли на наше традиційне земляцьке зібрання в Палаці спорту рішуче й натхненно прибув обпалений президентськими виборами їх переможець Віктор Андрійович, прибув, як він сам тоді сказав зі сцени, саме до чернігівців, які йому рідні. І цього разу, через кілька років напруженої праці, боротьби й пошуків, вийшов на сцену уже спокійніший, але й третій випробуваннями Президент, який так багато корисного зробив саме для нашої Сіверської сторони. Отже, оплески були щирими, як щирою й увага до слова першої державної особи. І він сказав:

– Дорога громадо!

Сьогодні в рамках фестивалю звітує Чернігівщина. Коли ми говоримо про українську культуру, то говоримо про саму Україну. Говорячи про Чернігівщину, як славний куточок нашої української землі, хотілося б сказати, що починається вона ще з "Слова о полку Ігоревому", де формулася наша історія, наша незалежність. Тут знаходиться легендарний Батурин – столиця гетьманів Дем'яна Многогрішного, Івана Самойловича, Івана Мазепи,

Кирила Розумовського. Тут відбувся бій під Крутами, який став символом України, української молоді, символом нашого прагнення мати незалежність. Чернігівщина – це золоті храми Чернігова й Козельця. Вона дала десятків видатних імен. Тож слава їй!

Зупинившись на сучасному моменті, Віктор Ющенко висловив віру в те, що Україна, а заодно й її чарівна частинка Чернігівщина, і далі будуть твердо відстоювати демократичні принципи життя, розвивати свою духовність.

А далі наша мала батьківщина розкрилася сповна в духовному плані. Як повідомляв перед тим С.Мойсеєнко, за бортом концерту залишилися десятки першокласних колективів і виконавців, але такі нещадимі закони сцени, на яку не виставиш усіх гідних показу. Що значить єднання звуку й руху, кольору й сучасних засобів сценічного мистецтва, відчулося буквально з першого прологу – це коли стоголоса зазвучала давня й

вічно жива "Зачарована Десна" з музикою І.Шамо на вірші Д.Луценка. Майже десяток відомих колективів злилися воедино голосами, бандурним рокотанням, мідними та дерев'яними пасажами духового оркестру.

Як було обійтися без чернігівського гімну, без наповненої журую пісні "Стоїть гора високая"! Знову злитний органічний спів співаків Чернігівського

го училища ім. Л. Ревуцького та виконали "Прелюдію ор. 4 № 1 в перекладенні А. Данилевського, а коли до них із-за куліс приєдналися зовсім маленькі скрипачики з Чернігова та Корюківки, захопленим оплескам не було кінця. Знову підтвердив свій високий клас народний артист України, лауреат Національної премії ім. Т. Шевченка кобзар-лірник Василь Нечепя, а юні бандуристи ансамблю "Соколики" Чернігівської музичної школи № 1 ім. С. Вільконського своєю піснею "Ой у лісі зеленому" ніби підкреслили, що давня славетна кобзарська традиція на Чернігівщині має гідне продовження. Пораділи присутні виступам капели бандуристів "Зачарована Десна" та інших колег, ансамблю народної музики "Гармоніка" музучилища обласного центру, академічного ансамблю пісні і танцю "Сіверські клейноди" та інш.

Та особливої уваги, як на мене, заслуговує обрядове дійство "Сіверське весілля". Це ж треба було зібрати докупи самодіяльних артистів із Ніжина й Козелеччини, Куликівщини й Бобровиччини, Сосниччини й Прилуччини, тих же гармоністів із Ічні. Сплав молодечого артистизму студентів та культпрацівників і глибокого знання народної творчості став символом неперервності нашої культури. І як тішило серце нестаріюче пританцьовування сільських артисток, найстаршій із яких, кажуть, зозуля прокувала вже 83 роки! От би не розтануло в безвісті чужої культури наше найсвятіше, те, що оберігає національну генетику! А для цього треба після подібних концертів іти нашим державним проводирям у народ та й плекати найменші паростки українства. Як роблять це в усіх цивілізованих країнах світу, на прапорах – і в серцевині – яких ніколи не гасне любов до свого народу.

Концерт відійшов у минуле – концерт звучить у душах тих, кому пощастило стати свідком великого торжества духовності нашої Чернігівської сторони.

Леонід ГОРЛАЧ
Фото Віталія КОВАЛЕНКА

народного хору, вокальної групи академічного ансамблю пісні і танцю "Сіверські клейноди", молодіжного фольклорно-сценічного гурту "Народна криниця" з Ніжина та інших! А високо над розлогими, роздумливими пасажами злітав чудовий голос члена нашого земляцтва, народного артиста України Валерія Буймістра. У сиву давнину повернув присутніх Олег Дудко, виконавши в супроводі академічного симфонічного оркестру "Філармонія" з Чернігова арію князя Ігоря з опери О.Бородіна "Князь Ігор". Веселим задиристим співом порадував зразковий дитячий хор "Сяйво" з Ніжина. А хор "Світлич" Ніжинського державного університету потішив гармонічно складною фантазією Я.Сікульського "Лев спить уночі". Такою ж віртуозністю відзначався виступ академічного камерного хору ім. Д.Бортнянського. А коли на сцені з'явилися кілька десятків юних скрипалів Чернігівського музично-

У Палаці спорту відбулася конференція за участю членів Ради, керівників регіональних осередків та їх заступників. Розмова була присвячена підсумкам роботи товариства "Чернігівське земляцтво" за 2009 рік, ухваленню планів на 2010 рік та проведенню щорічних загальних зборів. Прибуло 110 чоловік. Було сформовано президію, до якої, окрім Віктора Ткаченка, увійшли Володимир Пушкар'юв, Алла Гуртова, Анатолій Карацуба, Надія Голота та Василь Тройна. Ведучий зібрання В.Пушкар'юв надав слово керівникові Чернігівського земляцтва В.Ткаченку, який привітав всіх присутніх із новорічними святами і сказав:

З Е М Л Я Ц Ь К А

Дороге товариство! Шановні учасники конференції!

Незважаючи на кризові моменти та інші негаразди, у нашому земляцтві відбулося немало помітних акцій й визначних подій. Головне – за цей рік ми зміцнили організаційно і виростили до 3300 активних членів земляцької громади. І в цьому наша сила! Ми вийшли на новий, більш якісний рівень роботи.

Приємно відчувати (про це свідчать чисельні повідомлення ЗМІ), що Чернігівське земляцтво залишається лідером серед громадських організацій. У цьому, в першу чергу, велика заслуга районних відділень. На їх рахунок чимало цікавих ідей, які успішно втілюються у добрі справи. Ось декілька конкретних фактів.

При активній допомозі керівника Корюківського відділення В. Устименка і його заступників розроблена районна довгострокова програма соціально-економічного розвитку сільських населених пунктів Корюківщини.

У цій важливій справі багато зроблено Чернігівським, Козелецьким, Прилуцьким та Бобровицьким районними відділеннями. Нагадую тільки про один факт діяльності Чернігівського осередку: за 2009 рік сільським жителям була надана гуманітарна допомога на 275 тисяч гривень. При активній участі М. Компанця для розміщення людей похилого віку передано на баланс

Смолинської сільради будівлю (1300 метрів квадратних). Нині ведеться робота по залученню інвесторів для добудови приміщення.

Завдячуючи особистій участі керівника Козелецького відділення Володимира Саченка, надана фінансова допомога (до 2 млн.грн.) на закупівлю медичного обладнання для сільських лікарень району.

Багато добродійних справ для земляків зробили члени Сосницького відділення на чолі з Олексієм Ореховичем. У червні сосничани безоплатно передали 30 персональних комп'ютерів Авдіївській та Змітнівській сільським радам, надана медична гуманітарна допомога (ліки, бинти, капельниці та інше обладнання) для сільських медичних закладів.

На протязі поточного року учасник Великої Вітчизняної війни Микола Васильович Тудель для обладнання музею кобзаря Ве-

ресая в Сокиринцях передав 2 тис. грн., подарував сільській бібліотеці 500 книг, а також закупив стільці для місцевої бібліотеки.

Значна участь земляцьких колективів у духовній сфері. Прилуцьке відділення з допомогою Чернігівського земляцтва і мецената Юрія Коптева успішно провело Всеукраїнський відкритий конкурс акторської майстерності ім. Миколи Яковченка, який став знаковою подією у культурному житті Прилук і Києва.

На основі угоди про співробітництво з обласною держадміністрацією та обласною радою, договору про співпрацю столичних земляцтв з Київською міською держадміністрацією проведено ряд важливих громадсько-культурних заходів. Особливе місце приділялось відзначенню 66-річчя визволення Чернігівщини від німецько-фашистських загарбників, вшанування пам'яті видатних земляків Миколи Гоголя, Олександра Довженка, Михайла Коцюбинського, Павла Тичини, Георгія Вороного та Миколи Яковченка.

З найбільш значимих заходів року слід, зокрема, назвати конкурс краси "Міс Чернігівська киянка" та конкурс дитячого малюнка "Чернігівщина – землі квітучої краси", а також ярмаркові та інші акції у Ніжині, Сосниці та Прилуках. Була надана благодійна допомога інвалідам, ветеранам війни та праці до Дня Перемоги, організована поїздка дітей з Чернігівщини на циркові та інші театралізовані вистави у Києві, закладка десятигектарного саду у Корюківському районі, допомога у виданні книг авторів-земляків та збірника "Літературний Чернігів", участь у загальноземляцьких толоках у Національному музеї архітектури і побуту України. За цей період були організовані земляцькі поїздки до Козельця, Батурина, Чернігова, Качанівки, Ніжина, Бобровиці, Корюківки, Новгород-Сіверського, Ріпок, Прилук, Сосниці та інших сіл малої батьківщини.

У цьому році вперше була проведена передплата на газету "Отчий поріг", за допомогою земляцтва готується до виходу у світ книга П. Медведя "Моя Чернігівська родина", яка буде представлена на щорічному зібранні, а також інші видання. Завершується робота над книгою "Топоніміка Чернігівщини", ідею якої підтримав Герой України, академік Петро Тимофійович Тронько.

К О Н Ф Е Р Е Н Ц І Я

Добре працюють і Ріпкинське відділення (Коваленко В.В.), Новгород-Сіверське (Засульський М.В.), Менське (Ткач М. М.), Куликівське (Лузан В.В.), Семенівське (Нараєвський О.В.), Прилуцьке (Кривонос П.О.), Борзнянське (Проценко Ю.О.).

Покращили свою роботу Носівське (Черненко В.П.), Варвинське (Кальний В.П.) та Королівське (Карацюба А.М.) відділення. У цих та інших осередках, як і в цілому у земляцтві, робота на місцях набула більш системного характеру.

За звітний період більш організовано працювала Рада, постійно діюча нарада керівників регіональних відділень.

В кінці своєї доповіді В. Ткаченко звернув увагу на невирішені питання земляцького руху.

Після цього ведучий надав слово членові ревізійної комісії головному бухгалтеру земляцтва **Надії Сорокопуд**. Надія Іванівна звітувала за придбані та витрачені земляцькі кошти і доповіла присутнім наступне.

Упродовж року на рахунок земляцтва надійшло 447,0 тис. грн. Основу цих коштів склали внески ЗАТ "Київський Палац спорту", ТОВ "Міжнародний виставковий центр", ЗАТ "Укрінпро" та інш. В цьому році поліпшилася справа із сплатою членських внесків у деяких районних відділеннях. Для прикладу можна назвати Прилуцький, Корюківський, Куликівський осередки.

Відповідним чином кошти були витрачені на різноманітні потреби діяльності земляцтва. Залишок коштів на грудень місяць склав 5, 9 тис. грн.

В обговоренні доповіді виступили всі бажаючі. Першим слово взяв керівник Ічнянського відділення **Микола Воцєвський**, який доповів про зроблену осередком роботу у 2010 році. Він зазначив, що було надано велику допомогу місцевому Ічнянському краєзнавчому музею, надруковано книгу про відомих ічнянців "Сузір'я талантів", проведено ряд акцій на рідній Ічнянщині тощо.

Далі виступила заступник керівника Бобровицького осередку **Надія Голота**, яка зазначила, що всі акції осередків земляцтва перекликаються, оскільки їх основною метою є допомога рідній Чернігівщині. Вона також підтвердила думку В. Ткаченка, що багато осередків мають у своїй роботі недоліки і тому повинні працювати активніше. Зокрема, вона поставила питання про присвоєння

звання Герой України (посмертно) відомому вченому А. Погрібному.

Голова Носівського відділення **Віктор Черненко** сказав, що робота та спілкування у земляцтві надає якоїсь наснаги, сюди завжди хочеться йти. Щодо носівчан, то нині вони діють згідно свого плану. Заслугою осередку є заснування сайту Чернігівського земляцтва, який

мєндувати по два молодих активних представників, які хочуть працювати на благо земляцтва.

В.Тройна запропонував провести на сторінках земляцької газети "Отчий поріг" конкурс молодих поетів, виготовити пам'ятку випускнику, у якій надати інформацію про київські вузи та земляцтва, стати співорганізатором фестивалю "Феєрія танцю" та виставити дитячі і юнацькі танцювальні колективи, проводити спортивні змагання, відвідати разом із ветеранами-земляками музей Великої Вітчизняної війни.

Далі виступив керівник Борзнянського осередку **Юрій Проценко**, який розповів про роботу борзнянців: надано благодійну допомогу у розмірі п'ять тисяч гривень дітям-сиротам, грошову допомогу на відбудову школи та реконструкцію собору, куплено комп'ютер для радіомовлення району, проведено святкування 170 річниці П. Куліша та 110-річчя О. Саєнка, вклено радіокабель до села Любомудрівка тощо.

Головний коропчанин **Анатолій Карацюба** подякував газеті "Отчий поріг" за публікацію вірша Галини Сушко, яка нині стала заслуженим працівником культури і виступала вже на звітні Чернігівської області.

Після всіх слово на завершення взяв **Віктор Ткаченко**, який всім подякував за стислість виступів, згадав земляцькі осередки, що не були названі у доповіді, та підсумував роботу.

Конференція затвердила доповідь та звіти, ввела нового голову молодіжного об'єднання до Ради земляцтва і перейшло до приємної справи нагородження відзнаками Чернігівського земляцтва – почесною грамотою та подякою активних земляків.

Леонід Русич
Фото автора

розробив носівчанин **Юрій Пероганич**.

Керівник Менського відділення **Микола Ткач** довів до присутніх інформацію про роботу свого колективу.

Після цього ведучий повідомив присутнім, що у земляцтві відбулося переобрання керівника молодіжного об'єднання і головою молодіжки став **Василь Тройна**. У своєму виступі той привітав усіх із новорічними святами та подякував всім керівникам за набутий досвід земляцької роботи. Основним нинішнім завданням є передача саме цього досвіду молодому поколінню чернігівчан. Основною цінністю є любов до рідної землі, наших батьків. Вона повинна стати і національною ідеєю держави. Другим завданням молодіжки буде створення команди активістів. В.Тройна попрощав присутніх керівників пореко-

ОСІЯННА

←1
Отож про саме торжество. Зранку під'їхав архієпископ Чернігівський і Ніжинський Іларіон, який не так давно очолив цю важливу посаду, але вже встиг зарекомендувати себе як енергійного проповідника ідеї єдиної української помісної церкви, закликаючи до миру й духовного єднання як усіх священнослужителів, так і мирян. Пошанувавши хліб-сіль, він із почтом рушив до Святомиколаївської церкви, аби розпочати урочисте відкриття ще одного духовного центру. Схвильований люд ледве вмістився в розлогому ошатному приміщенні, по якому впереміш із неповторними пахощами вошини ще гуляли трюнки свіжої фарби, вапна. А під час короткої перерви стала ще одна подія, яку чекали з нетерпінням ніжинські прихожани – до козацької Покрови завітали й поважні кияни – голова земляцтва В.Ткаченко та народний депутат України, Герой України І.Плющ. Вони вже давно, як засвідчила реакція старших і молодших жіночок, стали тут своїми, ще від тих часів, коли Іван Степанович "вибивав" кошти на реставрацію як самого Ніжина, так і його окремих соборів, а Віктор Вікторович теж не лишався сухим статистом при цьому. Коротка зустріч із місцевою владою – секретарем міськради Олегом Баранковим, в.о. голови райдержадміністрації Олегом Бузуном, заступником міського голови Леонідом Шаганом, ніжинськими активістами, серед яких були й члени нашого земляцтва Василь Сидоров та Сергій Родін, і уславлений київський гість композитор Олександр Костін – і весь розхвильований гурт знову рушив до оновленої церкви на святкову літургію. Провів її святійший Іларіон із священниками.

Канонічна відправа тривала досить довго, миряни ревно молилися Богові, а коли з амвона лунали заклики до

Та ось уже прийшов і час архієпископської проповіді, і владика Іларіон привітав прихожан із великою подією та закликав вірно служити Богові.

БОГОМ

Треба було бачити, як після проповіді до владика потягнулися вервечкою діти на причастя, а за ними вилаштувалися й дорослі. І архієпископ Іларіон мовив:

– Багато з нас сьогодні щиро радіють, деякі навіть не вірять, що за короткий час ми відреставрували цей храм і сьогодні вперше освятили його. Сьогодні будемо згадувати з радістю, яка зараз охоплює наші серця, тих, хто бодай малу лепту вніс у відбудову цього храму. Коли відбувається чин освячення новозбудованого чи відновленого храму, як свідчать багато святих, відкривається саме небо і Господь невидимо стверджує це освячення. Тому, освятивши цей храм, будемо тепер відвідувати його, молитися в ньому. Дорогі браття і сестри, я щиро вітаю всіх, саме всіх, бо знаю, що тут нема жодної людини, яка б не була причетною до відбудови цього храму. Нехай Господь буде до всіх нас милостивий, нехай чує наші щирі молитви і нехай пресвята Богородиця, в честь якої освячений головний храм, покриває нас своїм святим покровом завжди і повсякчас. Але є тут люди, яких хочеться

Скажу відразу, що в оновленні роботи Покровської церкви помітна й роль нашого столичного Чернігівського земляцтва. Свого часу саме наші поважні земляки Іван Плющ та Віктор Ткаченко допомогли отцю Михайлу в облаштуванні інтер'єру літньої церкви, а під час одного з чергових навідувань група наших земляків посадила на пагорбі яблуні й груші – як знак вічності людського духу, як символ єднання. І недарма ж, коли знов таки при активній підтримці нашого земляцтва були нарешті завершені реставраційні роботи всередині теплої церкви, отець Михайло ревно дбав про те, щоб на урочистостях побували й наші представники.

назвати поіменно й відзначити високими церковними нагородами. Це Іван Степанович Плющ, який із нами з самого початку відвоювання храмів...

Народ у церкві радо сколихнувся і якби не було те порушення церковних канонів, підтримав би високого духівника дружними оплесками. А схвильований високий гість отримав з рук архієпископа орден святого Миколая Чудотворця. Так само урочисто було пошановано й Віктора Ткаченка, який отримав орден Святого Рівноапостольного князя Володимира 3 ступеня, а з рук розгубленого хлопчика ще й живі квіти. Орденом архангела Михаїла відзначено ще одного благодійника – місцевого бізнесмена Валерія Карпунцова.

Та на цьому урочистості не завершилися. Архієпископ Іларіон вручив священникам Михайлу Якубіву та Сергію Чечелю, ієрею Всіхсвятської церкви, клобуки. І вже майже по світськи прозвучав виступ отця Михайла:

– На нашій святій землі посаджені яблуні й груші, садили їх Віктор Вікторович та Іван Степанович. Я розумію, вони дуже зайняті й рідко приїжджають. Так що ми самі поливаємо дерева. Але такі їхні яблука та груші, що притягують погляди всіх людей. Ми нікому не жаліємо, але ж і вам залишили.

І під радісний гомін прихожан священник вручив обом гостям розкішні корзини з плодами. Це було справді несподіване свято пам'яті, свято утвердження добра на землі. Як і пошанування великої групи реставраторів та активних прихожан різними церковними відзнаками.

Що ж, на нашій Сіверській землі засвітився ще один вогник духовного відродження українського народу. І той вогник, засвічений при допомозі наших земляків-благодійників, зігріватиме серця людей, для яких на землі існує так мало щастя.

– Мене здивувало найбільше те, що в церкві було сьогодні дуже багато людей, а не кілька згорблених жіночок, як це буває завжди, – признався Іван Плющ, роздаючи яблука прихожанам. – І це дозволяє повірити у відродження духовності в народі.

Леонід ГОРЛАЧ
 Фото Валерія КИЧКА

Ріпкинці – 69. Хто більше?

В офісі Чернігівського земляцтва на своїх зборах відзвітували ріпкинці. Їх голова Володимир Коваленко доповів присутнім про виконану осередком роботу за 2009 рік та соціально-економічний стан Ріпкинського району. Окрім цього, учасники зборів розглянули питання участі у конференції, підготовки до річних зборів, участь у конкурсі дитячого малюнку, передплати газети "Отчий поріг", участь в популяризації сайту Чернігівського земляцтва тощо. На наступний рік ріпкинці передплатили 69 примірників газети. Зібрання затвердило план роботи на 2010 рік та запланувало розширити свій осередок через пошук нових земляків. На зборах були присутні заступник голови земляцтва Володимир Пушкар'юв, члени осередку Алла Гуртова, Діна Марущенко, Олександр Брагінець, Володимир Пінчук, Микола Тищевський з дружиною, Микола Авраменко та інші. Було також обрано делегатів на земляцьку конференцію у складі Володимира Коваленка, Алли Гуртової, Діни Марущенко та Олександра Литвина.

Наш кор.

З думою про рідний край

В Київській торговельно-промисловій палаті на своє підсумкове щорічне зібрання зібралися члени Новгород-Сіверського осередку. Голова осередку Микола Засульський звітував перед присутніми про зроблену роботу за рік. Потому земляки розглянули питання передплати газети "Отчий поріг", про конкурс дитячого малюнку, про клопотання щодо відзначення членів осередку земляцькими нагородами, ухвалили план роботи на наступний 2010 рік. Окрім цього, товариство переглянуло документальні фільми про Новгород-Сіверщину, "Слово про полк Ігорів" та про першого винахідника гвинтокрила М.І.Сорокіна, який мешкав у Новгород-Сіверську у 1911–14 рр. Зібрання ухвалило проводити активну роботу з пошуку цікавих історичних фактів. Після було обрано делегатів на конференцію – Ганну Харченко, Валентину Повелицю, Володимира Білоуса. На зборах були присутні Петро Медвідь, Валентин Головченко, Валерій Засульський, Святослав Воїнов, Олександр Тищенко, Маргарита та Борис Шахови та інші. Також на зборах були і представники влади Новгород-Сіверського району.

Наш кор.

Ветерани завжди в строю

В офісі Чернігівського земляцтва зібралися ветерани. Керівник об'єднання Микола Купченко зробив коротку доповідь про роботу ветеранської організації за 2009 рік. Як він підкреслив, дорожок у скарбницю земляцьких справ чималенький. Перш за все, активісти піклувались про збереження своїх лав, підтримуючи ветеранів морально і матеріально.

На протязі року було проведено декілька зустрічей членів осередку в офісі земляцтва на честь свята захисників Вітчизни і Дня Перемоги, а також до 66-ї річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників.

Під час поїздок на Чернігівщину учасники ВВВ М. Купченко, М. Савченко, М. Тудель, Г. Данилко і В. Рейський виступили перед молоддю зі спогадами, побували у школах і учбових закладах.

Активно співпрацюють ветерани також з часописом "Отчий поріг", деякі з членів осередку пишуть свої спогади про бойових товаришів.

На зборах ветеранського відділення виступили заступник голови Ради товариства В. Пушкар'юв та виконавчий директор П. Медвідь. Вони поінформували присутніх про підготовку до конференції та загальних зборів земляцтва.

На зборах були обговорені плани осередку на наступний рік і визначені кандидатури кращих активістів для нагородження почесними відзнаками.

Наш кор.

Будуть в Мені кобзарі

На збори Менського осередку зібралося стільки людей, що присутнім довелося займати місця навіть у коридорі офісу Чернігівського земляцтва. Товариство розглянуло багато серйозних питань. На зборах були Володимир Пушкар'юв, Петро Медвідь, Микола Ткач, Михайло Поллоз, Віктор Мироненко, Анатолій Гайдамака, Петро Пархоменко, Ніна Розстальна, Марія і Андрій Кочури, Валентина і Олексій Калининські та інші. Присутні підбили підсумки за рік та ухвалили план на майбутнє. Збори розглянули проблему рейдерських захоплень в районі, питання про участь у конкурсі дитячого малюнку та передплати земляцької газети "Отчий поріг" і прийняли рішення заснувати клас кобзарства в Березні.

За 2009 рік у менян було багато ювілярів, яких всі земляки осередку привітали. Присутнім було презентовано книги Корбача та Н. Розстальної. Окрім цього, в Менському осередку утворилося автономне відділення вихідців із Березни, яке очолив Михайло Якуб.

Наш кор.

Відзвітували коропчани

В офісі Чернігівського земляцтва відбулися збори активістів Коропського осередку. На них були присутні Сергій Ковтун, Володимир Пушкар'юв, Анатолій Карацюба, Сергій Кудін, Володимир Жишкун, Петро Васюк та інші. Кожний земляк доповів, що зробив за цей рік особисто для своєї малі батьківщини і що планує зробити в наступному.

Заступник голови осередку Сергій Ковтун звітував перед присутніми про роботу коропчан за рік та доповів про підготовку до загальних зборів 2010 року.

Земляки на засіданні зачепили ряд загальних питань та затвердили план роботи на наступний рік. Потім було розглянуто питання передплати газети "Отчий поріг" та участь осередку у конкурсі дитячого малюнку. Керівництво коропчан запропонувало присутнім переглянути та уточнити всі дані про земляків та підтвердити їх.

Наш кор.

Так ми живемо

У тісному колі

Відбулися збори Варвинського осередку. В земляцькому офісі зібралось трохи більше половини від загальної кількості його членів. Відсутні були через поважну причину. Чимало варвинчан знаходяться у відрядженнях і навіть за межами України.

Голова осередку Владислав Кальний доповів присутнім про проведену роботу в нинішньому році. Також було ухвалено плани на майбутній рік. Учасники зборів подали кандидатури на земляцьку конференцію. Розглянули питання про участь у конкурсі дитячого малюнку

Майже всі члени відділення передплатили земляцьку газету "Отчий поріг". Порушувалося на зборах і питання про відзначення членів осередку земляцькими нагородами. А ще земляки прозвітували про пророблену ними роботу для своєї малої батьківщини.

З різних питань на зборах виступили Володимир Желіба, Олександр Шокало та Неля Швець. На зборах був присутній виконавчий директор Чернігівського земляцтва Петро Медвідь.

Наш кор.

Висока нагорода Василя Устименка

У Колонному залі ім. М.Лисенка Національної філармонії України відбулося вручення премії імені Д. Яворницького Національної спілки краєзнавців України. Цього року кращим авторитетна комісія визнала Василя Устименка за книгу "Жукля".

Вручаючи лауреату премію, голова Національної спілки краєзнавців України, Герой України академік Петро Тимофійович Тронько підкреслив, що Василь Устименко на всі віки прославив своє рідне село, показав усім добрий приклад, як треба шанувати людей і зберігати історію рідного краю.

Свої вітання з цієї нагоди прислали Президент України Віктор Ющенко та прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко.

Історико-документальна розповідь "Жукля" увібрала в себе значний обсяг матеріалів, що накопичувалися повсюдно майже чотири століття від часу першої згадки про малу батьківщину автора. Його багаторічні пошуки і дослідження охоплюють широке коло авторів історичної літератури та документальні матеріали архівних установ Чернігова, Києва, Дніпропетровська, Херсона, Санкт-Петербурга, Глухова, Сосниці, Конотопа, Ялти, Парижа, а також Білорусі, Швеції та інших країн, міст і, безумовно, самої Жуклі.

Про це говорили під час урочистостей відомий український політик і поет, Герой України Борис Олійник, голова Ради Чернігівського земляцтва Віктор Ткаченко, перший заступник голови Державного комітету архівів України Ірина Матяш, директор Дніпропетровського історичного музею імені Дм. Яворницького, доктор історичних наук Надія Капустіна, генеральний директор Національної наукової бібліотеки імені В. Вернадського академік Олексій Онищенко та інші.

Прозвучали кращі твори української і класичної музики у виконанні провідних артистів ансамблю народних інструментів під керівництвом лауреата міжнародних конкурсів Юлія Карнауха.

Петро МЕДВІДЬ,
виконавчий директор
Чернігівського земляцтва

Не хлібом єдиним

Відбулися збори Куликівського осередку, на які були запрошені і бажані гості з Куликівки. Земляки радо зустрічали делегацію у складі голови районної Ради Валентини Мельник, керівника ВАТ "Райсільгоспхімія" Анатолія Зеленського. З ними прибув і один із старійшин земляцтва – член товариства, колишній житель Києва і народний депутат України Михайло Туш.

Багато було спогадів, пропозицій і побажань. Чим можна допомогти рідному краю? Адже київські вихідці з району – небагаті люди, в основному це представники інтелектуальної праці: викладачі, професори, лікарі, технічна інтелігенція. Ухвалено рішення надавати посильну допомогу, хто чим зможе, але по-можливості прагнути залучити інвестиційні вкладення, які б дали району поштовх у розвитку.

На зборах були розглянуті також поточні питання діяльності осередку, зокрема, і про участь у проведенні загальних зборів товариства.

Володимир ЛУЗАН,
керівник Куликівського відділення,
директор Київського
геологорозвідувального технікуму

Музей – це один з небагатьох фундаторів творення державності України та її становлення на світовій арені, як висококультурної розвинутої країни. В музей ми входимо, як в життя, з дитячих років пізнаємо багато того, що з'явилося до нашого народження. Відвідати музей – значить відчутти в собі плін часу, згадати історію свого села, роду, який не знає своєї історії, приречений на вимирання. Серед музеїв України одним з найстаріших є Прилуцький краєзнавчий. В його стінах зібрані археологічні, історичні, природничі, етнографічні та мистецькі пам'ятки Прилуччини, які розповідають про багатотисячолітню історію Придудайської землі, про її чарівну природу, про видатних українців та їх життя.

Минулого року музей відсвяткував своє 115-річчя. Це досить по-важна дата. Розпочалося все в кінці XIX століття на зборах повітового земства 22 вересня (4 жовтня за новим стилем) 1894 року, на яких було одногослосно ухвалено рішення про створення в Прилуках природничо-історичного музею.

Першим, хто почав активно збирати місцеву старовину, твори мистецтва, історичні реліквії, поповнюючи уже існуючу більше 20 років музейну збірку, був Іван Назарович Капустянський. Він врятував від загибелі цінні художні й історичні реліквії, дбав про збереження архівів та бібліотек. Саме він відшукав і зберіг для нащадків безцінні рукописи творів великого друга Т.Шевченка Я.П. де Бальмена.

В 1927 році завідувачим окружного музею стає професор Василь Іванович Маслов. Він створив у Прилуках один із найкращих на той час музеїв в Україні. Основою для створення нової експозиції послужила Галаганівська приватна музейна збірка, яка складалася із шедеврів світового мистецтва: Т.Шевченко, Л.Жемчужников, В.Штернберг, І.Соколов, К.Трутовський, О.Іванов, І.Айвазовський, Л.Лагоріо, М.Клод. А, крім того, чудова колекція старовинних українських портретів і народних картин 17–19 століть, картини західно-європейських майстрів, ікони, збірка італійських гравюр, вази з коштовних гірських порід, колекції старовинних меблів, бронзи, килимів, козацької зброї, монет та медалей. Це далеко неповний перелік того, що зібрав і зберіг В.І.Маслов із своїми помічниками.

Вдалося зберегти музейне зібрання і

ПРИЛУЦЬКОМУ КРАЄЗНАВЧОМУ – 115 РОКІВ!

1953 році все найцінніше і найкраще до Чернігівського історичного музею.

Однак музей продовжував працювати. За цей час його зібрання поповнилися художніми творами відомих українських художників, художників-прилучан. Була зібрана колоритна колекція декоративно-ужиткового мистецтва. Як результат, у 1991 році у Стрітенській церкві була створена нова експозиція відділу давньої історії Прилуччини.

Наступним етапом у діяльності музею щодо популяризації історії, народознавства, краєзнавства став випуск щомісячного періодичного видання "Скарбниця", засновниками якого стали колектив музею та краєзнавче товариство ім. В.І.Маслова.

Протягом всього свого існування му-

зей мав справжніх сподвижників, адже музейній справі мало навчитися, музейним працівником потрібно народитися. Вагомий вклад у діяльність музею, краєзнавчу роботу зробив доктор технічних наук, професор Д. О. Шкоропад, який є автором чотиритомного видання з історії Прилуччини. Разом з місцевим краєзнавцем О. А. Савоном він підготував історико-краєзнавчий довідник "Прилуччина". Г. Ф. Гайдай – автор книги "Прилуки – місто старовинне".

Значний внесок у дослідження історії краю зробили Л. М. Карпилянський, А. О. Денисенко, А. Г. Риженко, О. О.Клочко, М. І. Куриленко та багато інших.

За свій досить таки солідний вік музей відчув на собі довгий та нелегкий шлях становлення нашої держави. Протягом всього існування музею виникало питання відсутності постійного приміщення під музейне зібрання.

Та врешті – решт 2006 року за ініціативи міського голови Юрія Беркута було надано під музей будинок колишнього міського голови М.І.Кисловського, побудований наприкінці XIX ст. у стилі модерн.

Присмодно визнати те, що для багатьох людей батьківська земля залишається найріднішою. Продовжуючи справу своїх попередників, долучився до меценатської діяльності і уже добре відомий в нашому місті Почесний громадянин Прилук Ю.В. Коптев. Завдяки його меценатській підтримці вдалося зробити прекрасний ремонт будівлі

музею та поновити його експозицію. Тож, переступивши столітній рубіж, музей розпочав нове, молоде життя. На даний час в новому приміщенні на першому поверсі розміщується експозиція відділу флори і фауни Прилуччини, на другому поверсі ведеться монтування експозиції відділу історії, яка знайомитиме відвідувачів з історією Придудайського краю від найдавніших часів до сьогодення. Наукові працівники і команда оформлювачів намагаються врахувати всі аспекти під час побудови експозиції, щоб це було цікаво і наймолодшому поколінню, і дорослій категорії відвідувачів.

Тетяна ЗОЦЬ,
директор Прилуцького
краєзнавчого музею

НЕ КІЛЬКІСТЮ, А ЯКІСТЮ

Бобровицьке районне відділення Чернігівського земляцтва є одним із найпотужніших за чисельністю і вкладом в скарбницю добрих справ товариства. Це відчувалось, коли зібралися у прес-центрі Київського Палацу спорту. Діловий тон розмові задав керівник осередку Андрій Пінчук, який прозвітував перед земляками про роботу у поточному році.

Він підкреслив, що останнім часом діяльність земляків із Бобровиччини набула більш системного характеру.

Особливо багато добрих слів говорилось на зібранні про заступників керівника відділення невтомних Тетяну Андріївну Літошко та Надію Степанівну Голоту.

Тільки за останній час для сиротинців і малозабезпечених сімей була надана допомога до 100 тис. грн., поновлена електрична мережа у с. Рудківка, зроблено ремонт фельдшерсько-акушерського пункту, побудовано спортивний комплекс у с. Кобижча, передано бібліотеку в школу с. Піски, де народився Павло Тичина.

Особливо вагомий вклад бобровичан у духовне життя малої батьківщини. Тут проведено дитячий творчий конкурс "Добрий день тобі, Україно!", створюється кобзарська школа, підготовлена до друку документальна книга про історію і кращих людей Бобровиччини.

В роботі зібрання взяв участь і виступив голова Чернігівського земляцтва Віктор Ткаченко.

Він також повідомив про підготовку до загальних зборів товариства, які відбудуться 26 лютого 2010 року, поставивши конкретні завдання перед службами земляцтва.

Наш кор.

БОРЗНЯНЦІ – ЛЮДИ ЗАВЗЯТІ

В офісі Чернігівського земляцтва зібралися члени Борзнянського районного відділення. Як доповів керівник осередку Юрій Проценко, зусиллями земляків родиною Проценків тільки для підтримки дітей-сиріт та багатодітних сімей було передано більше 5 тис. грн., а також надана допомога (10 тис. грн.) місцевій церкві Святого Миколая. У жовтні місяці земляки передали 5 тис. грн. на ремонт Малозагорівської восьмирічної школи, а також близько 15 тис. грн. районному вузлу зв'язку.

Відомий внесок борзнянців і в духовну скарбницю України. Як відомо, у нашій державі цього року широко відзначалася 110-а річниця з дня народження видатного художника з Борзни Олександра Саєнка. Дякуючи доньці Ніні Саєнко та членам Борзнянського осередку, відбулися чисельні урочистості з нагоди цієї дати. Про це та інші здобутки земляків говорили на зібранні Ю. Проценко, М. Осушний, Н. Наєнко, М. Купченко та інші. У зібранні взяли участь та виступили заступник голови Чернігівського земляцтва В. Пушкарьов і виконавчий директор П. Медвідь.

Наш кор.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ журналу

В Республіканському будинку актора відбулася презентація четвертого випуску культурологічного часопису "Прилуки. Фортеця" та відкриття виставки сучасної фотографії "Прилуки. Люди і місто". При вході до фойє всіх гостей вітав колектив "Горлиця", а зі світлин озивалася Прилуччина місцевих фотомайстрів Володимира Яковенка, Віктора Молодого, Віталія Удода, Володимира Канавця, Володимира Клязніки, Олександра Метіля, Олени Канавець, Ориси Григоренко. Ця виставка в столиці стала можливою завдяки Юрію Коптеву, Першій міжнародній будівельній компанії та літературно-художній організації "Український клуб".

Намилувавшись досхоchu фотографіями у фойє, гості були запрошені до актовій зали, де Вікторія Копасова грала осінні мелодії на фортепіано. Ведучі вечора, Артемій і Катерина Аніщенки, познайомили публіку з четвертим випуском культурологічного часопису "Прилуки. Фортеця", що став "Кращим медіапроектom 2009 року" на IX Міжнародному фестивалі "Золотий передзвон Придесення".

Першим до присутніх звернувся головний редактор видання Ігор Павлюченко. Він подякував меценату Юрієві Коптеву за те, що з його ідеї виник проект журналу і за його підтримки він був здійснений. Далі виступив голова "Чернігівського земляцтва" в Києві Віктор Ткаченко, який засвідчив свою повагу зібранню і меценату, котрий є патріотом рідного міста.

Потім учасників святкового дійства привітав сам фундатор проекту "Прилуки. Фортеця" Юрій Коптев, який запевнив всіх, що зробить рідні Прилуки культурницьким, сучасним та привабливим містом, в яке люди, котрі звідси колись виїхали, із задоволенням повертатимуться. Доктор історичних наук Ірина Матяш відзначила велику роль художника, лауреата Шевченківської премії Олександра Івахненка у естетизації даного культурологічного часопису.

Гості презентації переглянули два авторські фільми про Прилуки "Прилуки. Фортеця" студії "TIM" і фестиваліне кіно Ігоря Тер-Карпетова та Євгена Лапука про свято Миколи Яковченка у Прилуках. А на завершення – незабутнє дійство від "Нового театру" Артемія Аніщенка, що презентував уривок із вистави "Www.Шевченко.come.today" – модерну інтерпретацію українського класика.

На цьому дійстві були і наші земляки Микола Гордієнко, Євген Калін та інші.

Наш кор.

Про

Я, дитина війни, добре пам'ятаю ті далекі часи. В кінці літа 1941-го через наше село Ярославець Глухівського (тепер Кролевецько-го) району Сумської області по Глухівсько-Мутинському шляху колони німецької військової техніки поспішали (як нині нам відомо) взяти в оточення Київ.

бомбардувальника та інше

Настали два роки окупації. В перші дні війни ми відчули на собі бомбардування радянськими літаками Ярославця. Бачили, як німецькі солдати ходили по хатах й випрошували "яйка". Ми навчилися спілкуватись з німецькими й мадярськими солдатами. Нас поважав і німецький комендант, який з нами охоче спілкувався корявою мовою. Нас розганяли й били нагайками мадяри. Це відчув на собі Толя Папка, який тікав від мадяра. Ми столувалися з німецькими солдатами, доїдавши все, що залишилось у їхніх казанках, потім бігли до ставка, щоб їх помити. Мені з дідом Макаром Андрійовичем Грищенком довелося стояти навіть перед дулом пістолета німецького офіцера. Бог нас милував. Залишились живими. Мені довелося спасти від розстрілу Толю Терещенка, за яким гналися два німецьких солдати. Серед нас були і жертви. Так, розряджаючи танковий снаряд, загинув Іван Панченко, а Валентин Мелік залишився без ока. Цей список можна продовжувати й продовжувати...

Окупація села закінчилася в 1943 році. В кінці літа комендант першим покинув село, виїжджаючи в кареті, запряженій чотирма конями зі зграєю гончих собак. Згодом у супроводі духового оркестру увійшли в Ярославець наші солдати.

В цей проміжок часу, коли радянські війська гнали німця на Захід, німецькі й наші літаки вели повітряні бої. Пригадаю про деякі з них.

Як завжди, вийшовши з дідової хати, попрямував до ставка (хата й досі стоїть біля нього й вище згаданого шляху), і раптом... де не взялись два літаки. Я аж замер, дивлячись з захопленням, як вони в повітрі виробляли "мертві петлі". Потім на великих швидкостях наближались один до одного, стріляючи з кулеметів. Вони ще декілька разів повторяли кола, шукаючи момент, як збить один одного. Чую й зараз їх черги: ду, ду, ду, ду... Не пошкодженими розлетілись у різні сторони.

Іншого разу, перебуваючи на подвір'ї садиби мого друга однолітка Федора Дмитренка, побачили, як із-за західного сонця з'явилися два літаки з випущени-

ми шасі, які на великій швидкості раптом різко пішли в піке. Від них летіли вниз чорні цяточки. Не встигли отямитися, що то бомби, як тут же пролунав гучний вибух. Біля сусідських хат закричали жінки: "Стягайлівка горить!" Це німецькі "юнкерси" напали на нашу завантажену боеприпасами автомашину.

Вранці наступного дня я з хлопцями побував на місці трагедії. Ми побачили бомбові вирви, безліч набоїв, розкиданих по випаленій траві, на якій знаходилась обгоріла залізна скручена рама машини і неподалік від неї кабіна. Шукаючи набоїв, натрапив на коричневий людський палець з нігтем. На душі стало лячно. Поклав його на місце й знову розпочав шукати набоїв. Раптом щось блиснуло. Це був осколок. На ньому я побачив викорбуваний німецький герб: орел з розіп'ятими крилами, який тримав у пазурах вінок з свастикою. Кидаючи осколок, звернув увагу що біля канави було шість свіжонасипаних могил...

Знову подія, тільки то вже була гарна. Так, пролітаючи над Ярославцем, радянський літак скинув гільзу із запакотаним в неї листом своїм рідним. Оразу пронеслися по селу чутки, що таку "пошту" надіслав з бойового літака стрілець-радист Іван Олексійович Журид. Було й таке. Іван Олексійович вернувся з війни. Працював вчителем української мови і літератури.

Але незвичайний резонанс викликав радянський бомбардувальник, що впав у болото в селі Дунайці. Це за 7 км від Ярославця. Подібний випадок стався і над селом Калашинівкою, коли німецький літак пошкодив нашого винищувача. Льотчик приземлився з парашутом і зник в Ярославських лісах, а у селі з'явилися гребінці, вироблені умільцями з обшивки літака.

Поступово настало затишшя. Літаки перестали літати. Але спокою в Ярославці все ж не було, бо село перетворилося у великий тиловий госпіталь. До речі, в Ярославці не можна не звернути увагу на братську могилу, що знаходиться на кладовищі, в якій поховані солдати, що померли в госпіталі. Після війни на могилі була табличка з іменами похованих, десь до 95 фронтовиків. Нині біля

постаменту перераховано до 20 солдат. Що за перестановка у цифрах, – не зрозуміло. Щодо загиблих на фронтах ярославчан, існує стелла з перерахованими прізвищами десь більше 300 чоловік. Мій дід Макар, художник, присвятив їм ікону-пам'ятку. Обрав дошку і написав на ній олійними фарбами два образи Ісуса Христа з прізвищами воїнів. На жаль, після смерті діда список залишився не закінченим. Ця ікона чомусь не заслужила бути всередині церкви на олтарі, а виставлена при вході в церкву.

І ось нині, через 66 років, мені довелося побувати в селі Дунайці у пошуках родоvodu видатної людини Миколи Маркевича, який тут народився у 1803 році. При зустрічі з сільською вчителькою історії Ольгою Картавою я запитав у неї про долю збитого під час війни над Дунайцем радянського бомбардувальника. Вона одразу відповіла: "Лежить в болоті на 6-ти метровій глибині, та навіть з льотчиком, що залишився в кабіні".

А потім розповіла, що у 1943 році, коли німецький винищувач його збив, у болото впірнав один з сільських чоловіків, який дістав звідти планшет, що й нині знаходиться в музеї школи. По планшету встановили прізвище льотчика – Борис Борисов. Скоріше за все він дав команду своєму екіпажу покинути палаючий літак, а сам залишився в кабіні, щоб відвернути його від сільських хат. З двох членів екіпажу літака один з парашутом приземлився і залишився живим, а другий загинув.

Отож, як можна прокоментувати колишнє радянське гасло "Ніщо не забутий, ніщо не забуде"? Як бачимо, протягом 66 років не спромоглися підняти літак з льотчиком. Чому? Оправдань може бути багато. Але при сучасній техніці можна було б давно вже підняти літак й захоронити льотчика у братську могилу села Дунаєць.

Це було звичайне наше дитинство в окупаційному селі. Ми не були героями. Уціліли. І слава Богу. Тоді звертались до Бога частіше. Та нині, через багато років, так хочеться згадати, якими ми були дітьми.

Віталій КОВАЛЕНКО,
журналіст

Шановні читачі газети!
Вашій увазі пропонується стаття про нашу видатну землячку, ім'я якої колись і нині повинно було б бути дуже знаним в Україні. Не було жодної дитини, яка б у свій час пішла в перший клас і не вчилася за букварем Лідії Платонівни Дєполович.
Пропонована стаття написана Н.М. Халімон – директором Ковчинського навчально-виховного комплексу, що в Куликівському районі.

Ім'я Лідії Платонівни Дєполович, безперечно, заслуговує на визнання. З цим важко не погодитись, проте про неї та її діяльність мало хто знає сьогодні на Україні, хоча її "Буквар" витримав 19 видань, а самому авторові виповнилося 140 років від народження.

Народилася вона у сім'ї приходського священика Платона Дєполовича 14 листопада 1869 року. Дитячі роки Ліда провела в Ковчині. Тут же здобула й початкову освіту.

Першим вчителем став батько. Після навчання в Ковчинській школі у 1885 році вона вступила в Чернігівську гімназію, яку закінчила в 1893 році. Молоду вчительку земство направило вчителювати в рідний Ковчин.

Лідія Платонівна була найменшою дитиною в сім'ї. Крім неї, були ще два брати – Сергій та Петро. Обидва стали лікарями. Перший працював лікарем у Ковчині, тут молодим і загинув. Похований на цвинтарі біля церкви, що знаходилась неподалік від будинку Дєполовичів. Церква була зруйнована в 1935 році, а могила С.П. Дєполовича збереглася до наших днів. У

70-х роках на ній було встановлено меморіальну дошку. Інший брат, Петро, працював лікарем у міській лікарні Чернігова.

У 1908 році сім'я Дєполовичів переїхала з Ковчина до Чернігова. Лідія Платонівна працювала спочатку вчителем у селі Анисів, а згодом перевелась до Чернігова. Там вчителювала до 1922 року.

Навчала дітей початкової ланки, була вчителькою II групи, мала вже 12-й розряд, класне виховання (всього 32 години). Крім цього, Лідія Платонівна завідувала шкільною бібліотекою й вела 4 години видавничого гуртка. Педагогічних надбань і спостережень за цей час накопичилось чимало. Й Лідія Платонівна взялася за складання посібників для навчання грамоти.

Педагогічний і методичний талант Лідії Платонівни було помічено. У 20-х роках вона створила свій буквар "Нумо читати", який був виданий видавництвом "Радянська школа" в 1926 році.

З того часу буквар перевидавався аж до 1959 року й витримав 19 видань.

Довге життя букваря Л.П.Дєполович пояснює його зміст, який насичений ідеями добра, порядності, поваги до старших, любові до

правління Державного видавництва свій наступний рукопис на 161 сторінці, написаний в співтворстві з Астрябом, – "Математичний задачник. Перший рік навчання в міській трудшколі".

У 1938 році державним учбово-педагогічним видавництвом "Радянська школа" видається методичний посібник Л.П.Дєполович "Як навчати грамоти за букварем Л.П.Дєполович". У цьому посібнику Лідія Платонівна намагається допомогти вчителю зрозуміти суть свого букваря та правильно побудувати роботу за ним.

Даний посібник, як і попередні, пронизаний ідеями гуманізму, любові й турботи до дитини.

Чомусь дуже часто в житті відомі люди, які мають численні заслуги перед державою і народом, закінчують своє життя в злиднях і великій скруті. Тяжко доживала свої останні роки в окупованому Києві й Лідія Платонівна Дєполович. Про це ми дізнаємося з особистого щоденника, який вона вела в неволі в Києві. Голод, холод переслідували її весь час, аж доки одного дня 1943 року вона вийшла знесилена на вулицю, впала у снарядну вирву, і її не стало.

Лідія Платонівна зробила чималий внесок в освіту, науку, а значить і в національну та загальнолюдську скарбницю.

Пам'ять про видатного педагога-методиста, автора доведеного букваря свято бережуть земляки. У Ковчині одна з вулиць названа її ім'ям. А в історико-краєзнавчому музеї села в залі історії школи розміщено експозицію, присвячену родині Дєполовичів.

До сьогодні в Ковчині зберігся будинок цієї родини. Але в останні роки приміщення залишилось без догляду й помітно почало осушатись. Занедбати й зруйнувати дуже легко. Набагато важче щось відновити й створити. А будинок Дєполовичів – це жива пам'ять про видатну родину. Її варто зберегти для наших нащадків, які теж так, як і ми, будуть пишатися тим, що є земляками відомого в Україні педагога й методиста.

Наталія ХАЛІМОН,
директор Ковчинської школи

Все починається з букваря

Ковчин має міцні педагогічні традиції. Школа було відкрито після відміни кріпосного права у 1862 році. Серед її випускників особливою пошвою серед тих, хто повернувся до рідного села вчителювати, була Лідія Платонівна Дєполович, автор українського букваря. Але про це – в статті Н.М.Халімон.
Володимир ЛУЗАН,
керівник Куликівського відділення,
директор Київського геологорозвідувального технікуму

Батьківщини, до матері. Деякі твори, що помістила Лідія Платонівна в свій буквар, можна знайти й в сучасному букварі: "Десять робітників", казка "Котик і півник", загадки, прислів'я тощо.

Лідія Платонівна була людиною критичною й вимогливою до себе та інших. Після видання свого букваря вона 23 червня 1927 року звертається із заявою до правління Державного видавництва України про виправлення помилок, допущених у виданні.

Лист Л.П.Дєполович був позитивно розглянутий, було рекомендовано знайти кошти на перевидання й виправлення помилок.

Успішно удосконаливши буквар "Нумо читати", Л.П. Дєполович цим не обмежилась. І вже в 1927 році подала в

Це вже стало історією. 30 років тому 25 грудня 1979 року розпочалась остання війна, яку СРСР вів на території інших держав і яка перетворилась на довготривалу афганську війну, що принесла горе для тисяч сімей, понівечила тіла та душі сотням молодих людей.

НЕЗАБУТНЄ

Не обминуло це горе і Чернігівщину. 115 загиблих і 2 пропалих безвісті і, на жаль, "афганський рахунок" з війни, що зупинилась 20 років тому, не закрито. Від її наслідків померло більше, ніж загинуло в боях. А тепер із мого особистого. Роки промайнули непомітно, але ця дата

мене особливо хвилює. Я, молодий хлопець із села Михальчина Слобода, що в Новгород-Сіверському районі, був призваний до лав Радянської Армії та потрапив в артилерію, реактивно-винищувальний дивізіон. Курс навчання проходив на установках "Град" і "Ураган", після чого нашу частину перекинули в м. Термез. Там довели до нашого відома, що в Афганістані відбулася революція і афганському народові потрібна наша військова підтримка.

Мені не прийшлося потрапити зі своєю частиною в ДРА. Формувався батальйон з постачання пального, і потрібні були досвідчені водії. Я і ще два бійці потрапили в другий автобат. Часу не було на роздуми. Дочекавшись потяг з 120 машинами МАЗ з причепами, ми залили їх паливом. На початку березня 1980 року по понтонному мосту через річку Аму-Дар'ю перетнули кордон з Афганістаном. В ДРА ми прийшли своїм ходом одні з перших. Сотні рядових, здебільшого сільських хлопців, опинились там, де нас, по великому рахунку, ніхто не чекав і ми нікому не були потрібні. Ми постачали паливо для наших частин, котрі знаходилися в провінціях Баграм, Кабул, Джелалабад, Газні, Гардез, Кундуз, Файзабад. Наша частина

розташовувалась в Пулі-Хумрі. І так розпочалися наші будні. Ще при вході отримали "перше хрещення": нас обстріляли, були втрати. Афганістан – то не пекло,

але назвати його раєм язык не повертається. За 20 місяців служби в ДРА була радість, але більше горя. Гинули люди, отримували поранення. Мені також прийшлося пережити багато. Мною було зроблено 70 вогняних рейсів по Афганістану. Втрачено три машини, але залишився живий, хоча отримав поранення і контузію. Але, видно, так вже на роду мені написано, що не мав я залишитись на тій чужій, опаленій вогнем землі разом з підірваними і спаленими машинами. Якраз в такі хвилини й гадуєш

маму, рідну домівку, свою землю. Велику і ту маленьку жменьку рідної землі з-під батьківського порогу, що нам вручили у військкоматі на далекій чужій землі. Вона була мені оберегом. Хотілось би підняти питання спадкоємності поколінь ветеранів. Я, як інтернаціоналіст, вихований на подвигах ветеранів Великої Вітчизняної війни, вношу пропозицію щодо посилення гідної співпраці ветеранів війни та об'єднання їх зусиль у вихованні молодого покоління. Для цього пропоную включити до ветеранського об'єднання воїнів – інтернаціоналістів, миротворців. На мою думку, це буде сприяти авторитету нашого громадського об'єднання.

Петро КАТИМАН,
інвалід війни

Так ми живемо

ПОТЕНЦІАЛ Є.

А справи?

У Ніжинському відділенні товариства є всі можливості зайняти передові позиції в діяльності Чернігівського земляцтва. Про це яскраво показали загальні збори осередку, коли в офісі зібралася чимала громада, яка достойно представляє славне місто Ніжин у столиці. Тут були представники освіти і культури, бізнесмени і військові, а також молодь, яка виявила палке бажання активно працювати заради малої батьківщини.

Але, як показала звітна доповідь заступника керівника відділення Миколи Білана, в активі Ніжинського осередку конкретних справ не так уже й багато. Звичайно, керівник осередку А.Фурса людина надзвичайно зайнята службовими справами, але ж і про громадську довіру не треба забувати.

Як підкреслив у своєму виступі заступник голови Чернігівського земляцтва В.Пушкарьов, активу Ніжинського відділення необхідно спрямувати свої зусилля на подальше зміцнення організаційної та духовної єдності ніжинців, поглиблення контактів з місцевою владою, проведення конкретних заходів благодійного та культурно-просвітницького спрямування.

На зібранні виступили Н.Щоголева, В.Дворецька, Л.Карпунцова, Н.Навроцька, Т.Волинчук та інші.

Наш кор.

Подібні збори пройшли і в усіх інших первинних осередках.

Надія Кольцова
...і перед вами сповідаюсь

Наша землячка Надія Кольцова радує читачів чудовою лірикою. Ось і недавно бібліотекар із мальовничого села Требухів видала чергову книгу поезій "...І перед вами сповідаюсь". Передмову до неї написав варвинчанин, письменник та культуролог Олександр Шокало. Друкуємо для знайомства один із її віршів.

Нам судилося з вами

Відірвуся колись я від дерева роду.
Упаду. Упаду у високу траву.
Не в траву. Не в траву, бо мені в нагороду Приготують старанно оселю нову.
А допоки живу – і люблю я, і мрію, Стійко зношу усе, що нам доля дала.
І плекаю свою заповітну надію, Що Україну не всушить чужа омела.
Українці мої, і чорняві, й біляві, І низенькі, й високі, веселі й сумні!
Наймиліші для нас ці гаї кучеряві, Ріки ці, що у рідній течуть стороні.
Нам судилося з вами усе пережити, Стільки болю й зневіри на душу лягло!
Та від цього не станемо менше любити Україну свою, кожне місто й село.

Мимо всіх негараздів і скрут Треба стійко йти по прямій.
Потвердіє намацальна путь І здолаєш болото й борвій.
Стережися усяких спокус, А вигод не шукай, а роби,
Щоб у волі чужій не загрус, Краще слабшому дець підсоби.
Над тобою небесний Творець.
Він слухняних своїх береже.
Ти не раб гуртовий, а борець,
Що іде під тяжким вантажем.
Є у тебе Вітчизна – одна.
Є найбільше: робить їй добро,
Щоб не щезла твоя сторона,
Щоб її не плямило тавро.

Хата під горою

Давно людей у ній немає,
Здичів розширистій ставок,
Де засмагали, той пісок
Уже заріс високим гаєм...
Стоять димар і чорні стіни,
Під ними яблуні сумні.
Ніхто не стане у вікні,
Ніколи двері не відчинить,
Не скаже слово, не всміхнеться.
Яка гнітюча самота!..
І вся околиця не та,
І тут по-іншому живеться.

Сповню норму трудову,
Чинно ляжу на траву.
В океані голубому Лікуватиму утому.
На малюнках у хмарках
Бачу те, чого забар.
Спочиває думка й тіло,
Прибува здорова сила.
Полечу за сотні літ
В непочатий давній світ,
Де були простори й води
Повні всякої свободи.

Микола КЛОЧКО,
с. Парафіївка

Необережність

Прийшов Іван на підпитку
вечором додому,
скільки випив він горілки –
лиш йому відомо
Жінка трохи побурчала,
полягали спати.

Та Івана все марудить –
випив малувато.
Він тихенько встав з дивана
та на кухню рачки і давай
передивлятися жінчині заначки.

Знайшов, випив та й подумав:
– От і будеш знати як від мене,
клята жінко, горілку ховати.

Тільки дійшов до дивана,
затрясло все тіло,
потім в нього в животі щось загуркотіло.

Та реакція пішла: це тільки начало,
потім бахкало, скребло,
вилло і скавчало.

Бігав Іван цілу ніч із хати до вітру
та руками все чесав
він дурну макітру.

Коли вранці він отямивсь
та прийшов до толку,
він в заначках роздивився,
що випив касторку.

Олександр ГАВРИСЬ
с. Грабів

Медвежий кадуб

Микола Воцевському славному отаману Ічнянського коша на честь 50-річного ювілею

*Зійшла над Кисвом Миколина зоря,
У Галиці і над Ічнянським краєм.
Лунає віщий голос Кобзаря:
– Воцевських рід хай Бог оберігає!
Ви будьте, ювіляре, нам здорові,
Нехай щодень дарує Вам снагу,
Хай бізнес принесе здобутки нові,
Щоби "Сінком" Ваш набирає вагу.
Ви долею з Поліським краєм злиті,
Осяяні любов'ю і добром.
З Валерієм Ви стали знамениті,
Вас кожен знає в граді над Дніпром.
В селі чекають на Різдво і Спаса,
Отам в добрі гартується душа.
Духовність в серці Вашім від Тараса,
Любов висока й честь від Куліша.
Шанують Вас і родичі, і власті,
В земляцтві стали Ви давно своїм.
Хай повсякчас наповнюється щастям
І внуками веселиться Ваш дім.
Олена поряд – чарівна дружина,
Сини ростуть – Андрій і Олександр.
Воцевському талант душі й родину
Та друзів вірних сам Господь послав.
Ви є козак, якого пошукати,
Творить добро – то Вам на все життя,
Щасливий Ви, що поряд з Вами мати,
Для неї Ви – ну зовсім ще дитя...
Сьогодні ми прийшли на Ваше свято,
Бо щира дружба з'єднує всіх нас.
Цілують Вас в земляцтві всі дівчата,
І сам Маринчик ще прославить Вас!*

Медом поділився
Петро МЕДВІДЬ

<p>ОТЧИЙ ПОРІГ Шеф-редактор Віктор ТКАЧЕНКО Головний редактор Леонід ГОРЛАЧ Засновник: товариство "Чернігівське земляцтво" в м. Києві</p>	<p>Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р. Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594 Адреса редакції: 01023, Київ, 23, Спортивна площа, 1, тел/факс: 246-74-31. Електронна пошта: chernigivzemi@spalace.com.ua</p>	<p>РЕДАКЦІЙНА РАДА: В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко, Л.Н. Горlach (Коваленко), І.М. Забіяка, І.Б. Матяш, П.І. Медвідь, М.М. Ткач, В.В. Пушкарьов, В.Є. Устименко, М.І. Халимоненко, О.А. Шокало. За достовірність фактів, точність імен та прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій. Газета розповсюджується серед земляків безкоштовно.</p>	<p>Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Літературний редактор Леонід Коваленко. Комп'ютерний набір Леонід Коваленко. Верстка, дизайн Оксана Кисленко. Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город". Тираж 1500.</p>
---	---	---	---